Nederlandsch Boschbouw-Tijdschrift

Oprichter Dr. J. R. Beveraluis
Orgaan van de
Nederlandsche Boschbouwvereeniging

16e Jaargang | No. 3 | Maart 1943

Oorspronkelijke Bijdragen

IN MEMORIAM Dr h. c. F. ERDMANN.

door

Prof. Ir J. H. JAGER GERLINGS.

Eerst kort geleden bereikte ons het bericht, dat Forstmeister Dr F. Erdmann op den 3en Januari 1943 in het Forsthaus te Neubruchhausen (prov. Hannover) in den ouderdom van bijna 84 jaar is overleden.

Dr. F. Erdmann.

Met hem is een fijnbesnaard, hoogstaand mensch heen gegaan, die in den boschbouw een groot man, een vurig strijder en een krachtige persoonlijkheid was.

Forstmeister Erdmann is 16 Maart 1859 geboren; hij was van 1892 tot 1924 houtvester in de houtvesterij Neubruchhausen, gelegen ten Zuiden van Bremen in de Lüneburger heide. Uit erkentelijkheid voor hetgeen hij voor den boschbouw heeft gedaan en om zijn naam voor goed te verbinden met de paats, die aanleiding was voor de ontwikkeling van zijn denkbeelden op boschbouwkundig gebied heeft de Regeering bij zijn pensioneering zijn voormalige houtvesterij den naam „Erdmannshausen" gegeven.

Over zijn groote beteekenis voor den boschbouw, in het bijzonder voor het atlantisch gebied van West-Europa en zoodoende ook voor ons land, hoop ik in een volgend nummer van dit tijdschrift het een en ander mede te deelen.

Erdmann heeft zich in Nederland vele vrienden en vereerders verworven, terwijl hij tot zijn dood steeds vol belangstelling was voor hetgeen hier op boschbouwkundig gebied werd tot stand gebracht en herhaaldelijk heeft hij openlijk zijn instemming en in velerlei opzicht ook zijn bewondering daarvoor uitgesproken.

De groote technische moeilijkheden, waarmede hij in zijn houtvesterij had te kampen, zijn beslissend geweest voor de richting van zijn denken en werken gedurende zijn verder leven. Zij spitsten zich toe in het vraagstuk van de degeneratie van den grond en het weder regenereeren daarvan, een vraagstuk ,dat ook voor ons land zoo uiterst belangrijk is.

Dit probleem bracht hem in 1895 in aanraking met Van Schermbeek, die als beheerder van de tegenwoordige houtvesterij „Breda" voor dezelfde vraagstukken stond. Geen wonder, dat tusschen beide onderzoekers aanstonds een hechte vriendschapsband ontstond en er van dat oogenblik af een voortdurende uitwisseling van gedachten tusschen hen plaats had.

De belangstelling van Erdmann voor onzen boschbouw werd in hooge mate versterkt door de herhaalde bezoeken die hij in later jaren aan ons land bracht en die hem gelegenheid gaven zich persoonlijk op de hoogte te stellen van hetgeen hier op dit gebied plaats had. Dat deze bezoeken leidden tot het aanknoopen van wederzijdsche vriendschapsbanden tusschen dezen sympathieken boschman en velen onzer, behoeft nauwelijks vermeld. De daarbij plaatshebbende gedachtewisseling tusschen Erdmann en allen, die daarbij tegenwoordig waren, gaven aan deze bezoeken steeds het karakter van een leergang waarvan wij Nederlandsche boschbouwkundigen in hooge mate profijt hebben getrokken.

Het eerste bezoek had plaats van 23 Mei tot 2 Juni 1923, toen Erdmann, daartoe uitgenoodigd door de Nederlandsche Boschbouw Vereeniging, eenige der voornaamste bosschen en bebosschingen in ons land bezocht. Bij de door hem tijdens dezen rondreis op 30 Mei te Wageningen voor een talrijk gehoor gehouden voordracht over „Bodenerkrankung" deed Erdmann zich kennen als een scherpzinnig opmerker en uitnemend spreker.

Zijn groote belangstelling ging vooral uit naar de in Drenthe door het Staatsboschbeheer uitgevoerde heidebebosschingen. Dit gaf aanleiding tot een tweede bezoek, speciaal aan deze bebosschingen in 1928. Ter gelegenheid hiervan hield Erdmann te Assen een voordracht voor onze vereeniging met als onderwerp „Das Auforstungsverfahren in dem Forstamt Assen". In Juni 1937 had het derde bezoek aan Drenthe plaats toen de „Deutscher Forstverein, Gruppe Preuszen-Nordwesten" met omstreeks 80 leden een twee-

daagsche excursie naar de Drentsche heidebebosschingen maakte. Ter inleiding van deze excursie had de toen 78-jarige te Bad-Rothenfelde, den dag te voren, voor de gezamelijke excursionisten een lange, uitnemend doorwerkte voordracht over deze bebosschingen gehouden.

Bij al deze gelegenheden deed Erdmann zich niet alleen kennen als een goed spreker en geboren docent, maar ook als een geleerde met grooten wetenschappelijken aanleg en groote kennis. De Forstliche Hochschule te Eberswalde heeft dit openlijk erkend door hem honoris causa de doctorswaardigheid te verleenen.

Erkenning van zijn werk heeft Erdmann in hooge mate ondervonden door het besluit van de Regeering van 19 Februari 1922, waarbij zijn inzichten en werkwijze voor de houtvesterijen in het Noordwest-Duitsche laagland als richtlijnen voor het beheer werden vastgelegd.

Dr Erdmann had zijn houtvesterij en het werk in zijn bosschen vurig lief; hij verkoos dit boven een zuiver wetenschappelijken werkkring en zoo heeft hij een aangeboden leerstoel als hoogleeraar meermalen van de hand gewezen. Niettemin hield hij steeds voeling met de wetenschap en werkte hij veel samen met Prof. Dr J. Oelkers, hoogleeraar in den boschbouw te Hann-Münden, welke samenwerking dagteekende uit den tijd, toen deze laatste als Landesforstrat het beheer voerde over de eveneens in de Lüneburger heide gelegen provinciale houtvesterij „Oerrel-Lintzel".

Geen wonder, dat hij zijn rustplaats vond op een door hem zelf gekozen plaats in zijn voormalige houtvesterij.

Wij zullen Dr Erdmann steeds blijven gedenken als trouwe vriend en uitnemend boschbouwkundige aan wien ook onze boschbouw veel heeft te danken. Zijn nagedachtenis zullen wij in eere houden.

Hij ruste in vrede!